

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/35/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117010761
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2117010761.5

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov JUDr. Martina Žovinca a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci obžalovaného H. W., nar. XX.XX.XXXX v M., trvalé bydlisko A. B., M., pre zločin skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona (ďalej len Tr. zák.), o odvolaní obžalovaného a prokurátora Krajskej prokuratúry Trnava proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 10. septembra 2019, č. k. 9T/30/2017-637, na verejnom zasadnutí konanom 11. februára 2021 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolania prokurátora Krajskej prokuratúry Trnava a obžalovaného H. W. z a m i e t a j ú .

odôvodnenie:

Okresný súd Trnava (ďalej len okresný súd) rozsudkom z 10. septembra 2019, č. k. 9T/30/2017-637, uznal obžalovaného H. W. (ďalej len obžalovaný) za vinného zo zločinu skrátene dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že niekedy v priebehu mesiaca február 2014 až do dňa 03.03.2014 ako konateľ spoločnosti Podnik služieb, s.r.o., Budovateľská 75518, Smolenice, IČO: 36225924, nakúpil a zabezpečil dovoz tabakovej suroviny v celkovom množstve 108 kartónov o hmotnosti netto 12 960 kg zo spoločnosti A.R.T.SRL PADULI (BN), WORLD TOBACCO, Viale Italia 103, 31015 Conegliano Treviso Italy, na územie Slovenskej republiky, konkrétne do skladových priestorov spoločnosti OBB, s.r.o. so sídlom Robotnícka 4, Banská Bystrica, IČO: 36051420, nachádzajúcich sa na Zvolenskej ceste č. 23 v Banskej Bystrici, následne na základe jeho emailovej žiadosti bolo dňa 06.03.2014 cca 6480 kg netto (54 kartónov) z dovezenej tabakovej suroviny vyskladnených a naložených na nákladné motorové vozidlo Poľskej republiky ev. č. DZ 4723C a návies ev. č. SK 742HJ, miesto dodania podľa prepravných dokladov bolo mesto Lodz, Poľsko, dňa 26.03.2014 bolo na základe jeho emailovej žiadosti vyskladnených a naložených ďalších cca 6480 kg netto (54 kartónov) tejto tabakovej suroviny, ktorá bola nákladným motorovým vozidlom ev. č. ZV 980 BZ prevezená do skladových priestorov nachádzajúcich sa na Lieskovskej ceste č. 2779, Lieskovec, v priebehu mesiaca apríl 2014 bola tabaková surovina v celkovom množstve cca 6480 kg netto (54 kartónov) zo skladových priestorov na Lieskovskej ceste č. 2779, Lieskovec vyskladnená a mala byť prevezená prepravnými spoločnosťami na základe objednávok na prepravu tovaru č. 2014/1426 a 2014/1471 spoločnosťou J-V Staving s.r.o. so sídlom Lieskovská cesta 2279, Lieskovec, IČO: 46 234357, v špedičnej spoločnosti MH - Sped, s.r.o. so sídlom Zvolenská cesta 135, Banská Bystrica, IČO: 45 862648, do mesta PETERBOUGH, Veľká Británia a mesta DONCASTER, Veľká Británia, pričom dňa 29.04.2014 v čase o 15.20 h na čerpacej stanici AGIP Budča bola tabaková surovina o celkovom množstve cca 6 480 kg netto (54 kartónov) zaistená podľa § 22 ods. 1 zákona č. 652/2004 Z. z. o orgánoch štátnej správy v colníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov príslušníkmi Kriminálneho úradu finančnej správy pobočka Stred Banská Bystrica a to konkrétne: 28 kusov papierových kartónov tabakovej suroviny cca o hmotnosti 3 500 kg - podľa CMR č. SK 1423276, ktoré boli zaistené vodičovi nákladného motorového vozidla ev. č. MI 114CV a MI 445YE, W. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom ul. U. XXX/XX, E.; 26 kusov papierových kartónov tabakovej suroviny o hmotnosti cca 3 200 kg - podľa CMR

č. SK 1423275, ktoré boli zaistené vodičovi nákladného motorového vozidla ev. č. BL 338GU, G. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. Z. XXX, táto tabaková surovina bola v prepravných dokladoch deklarovaná ako preprava ochranných pracovných prostriedkov, ktoré na rozdiel od tabakovej suroviny nepodliehajú spotrebnej dani z tabakových výrobkov v zmysle § 19a ods. 1 zákona č. 106/2004 Z. z. o spotrebnej dani z tabakových výrobkov v znení neskorších predpisov, týmto konaním, dňom prijatia tabakovej suroviny z iného členského štátu na daňovom území t. zn. dňa 03.03.2014, vznikla H. W. ako konateľovi spoločnosti Podnik služieb, s.r.o. daňová povinnosť na spotrebnej dani z tabakových výrobkov, avšak ako konateľ tejto spoločnosti do zákonom stanovenej lehoty správcovi dane, konkrétne Colnému úradu Trnava, nepodal daňové priznanie na spotrebnú daň z tabakových výrobkov za nákup tejto tabakovej suroviny o celkovej netto hmotnosti 12960 kg, týmto konaním tak zatajil svoju daňovú povinnosť pred správcom dane a porušil ustanovenie § 19a ods. 4 písm. b), ods. 6 zákona č. 106/2004 Z. z. o spotrebnej dani z tabakových výrobkov v znení neskorších predpisov, taktiež svojím konaním porušil § 19a ods. 2 zákona č. 106/2004 Z. z. o spotrebnej dani z tabakových výrobkov v znení neskorších predpisov, nakoľko nemal povolenie od príslušného správcu dane, Colného úradu Trnava, na obchodovanie s tabakovou surovinou, vyššie opísaným konaním tak spôsobil škodu na spotrebnej dani z tabakových výrobkov cca vo výške 921 585,60 € v neprospech štátneho rozpočtu SR.

Okresný súd ho za to odsúdil podľa § 276 ods. 4 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Súčasne mu podľa § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 6 Tr. zák. uložil trest zákazu činnosti vykonávať podnikateľskú činnosť, zastávať funkcie v orgánoch obchodných spoločností, výrobných spoločností a družstiev a akúkoľvek inú činnosť spojenú s hmotnou zodpovednosťou vo výmere 6 (šesť) rokov. Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. okresný súd zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Lučenec z 2. júna 2016, sp. zn. 2T/74/2016, právoplatný toho istého dňa, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Rozhodnutie o ochrannom opatrení - zhabaní vecí tabakovej suroviny o hmotnosti 6.480 kg okresný súd podľa § 289 ods. 2, ods. 3 Tr. por. vyhradil verejnému zasadnutiu.

Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní si prokurátorka Krajskej prokuratúry Trnava (ďalej len prokurátorka) ponechala lehotu na podanie odvolania. Obžalovaný, ktorý na hlavnom pojednávaní nebol prítomný, nakoľko súhlasil s vykonaním hlavného pojednávania v jeho neprítomnosti, zahlásil voči výrokom o vine a treste rozsudku odvolanie prostredníctvom ustanovenej obhajkyne JUDr. Andrey Čechovičovej (ďalej len obhajkyňa), ktorá bola na hlavnom pojednávaní prítomná.

Okresnému súdu bolo 11. septembra 2019 doručené odvolanie prokurátorky, ktoré podala voči rozsudku okresného súdu čo do výroku o treste v neprospech obžalovaného.

Odvolanie odôvodnila osobitným písomným podaním doručeným okresnému súdu 17. januára 2020, v ktorom uviedla, že nepodmienečný trest odňatia slobody uložený obžalovanému na dolnej hranici zákonom stanovenej (a podľa ustanovenia § 41 ods. 2 Trestného zákona zvýšenej) trestnej sadzby nepovažuje za primeraný a spravodlivý. V prvom rade poukázala na to, že okresný súd síce využil zákonnú možnosť a neprihliadol na priťažujúcu okolnosť v zmysle § 37 písm. m) Tr. zák., ktorou je existencia predchádzajúcich odsúdení obžalovaného, pričom súčasne skonštatoval, že obžalovaný bol pred spáchaním stíhaného skutku naposledy právoplatne odsúdený 10. júna 2006, t. j. pred takmer 8 rokmi od spáchania skutku a viac ako 13 rokmi pred vyhlásením meritórneho rozhodnutia, avšak s poukazom na celé znenie odpisu z registra trestov obžalovaného je potrebné na toto prihliadnúť v jeho komplexnosti, kde okrem okresným súdom uvádzaných odsúdení je ešte ďalšie existujúce neskoršie odsúdenie, konkrétne trestný rozkaz Okresného súdu Lučenec sp. zn. 0T/73/16 z 22. septembra 2016, ktorým bol obžalovaný odsúdený pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák., za ktorý bol odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, kde síce skutok bol spáchaný v čase po žalovanom skutku, resp. skutku uvedenom v zrušovanom rozhodnutí Okresného súdu Lučenec (2T/74/16), avšak táto skutočnosť nie je relevantná vo vzťahu k posúdeniu predchádzajúcich odsúdení obžalovaného a k využitiu zákonnej možnosti neprihliadať na predchádzajúce odsúdenia. Napriek tomu však, aj v prípade konštatácie existencie priťažujúcich okolností súd v prípade, že postupuje pri ukladaní trestu podľa § 41 ods. 2 Tr. zák., v súlade s ust. § 38 ods. 7 Tr. zák., nemusí prihliadnúť na ust. § 38 ods. 4 až 6 Tr. zák., ak by súčasné použitie týchto ustanovení bolo pre páchatela neprimerane prísne. Podľa názoru prokurátorky mal okresný súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti skonštatovať aj priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zák. a následne prípadne použiť aj ust. § 38 ods. 7 Tr. zák., s poukazom na to, že postupoval aj podľa § 41 ods. 2 Tr. zák., ak sa mu zvýšenie dolnej hranice

trestnej sadzby o jednu tretinu zdalo neprimerane prísne. Avšak pri následnom zvažovaní výšky trestu v rámci trestnej sadzby je (okrem iného) potrebné komplexne prihliadnuť na osobu páchatela, ktorý v tomto prípade zjavne nie je osobou, ktorá by spáchaním žalovaného trestného činu prišla do konfliktu so zákonom po prvý, poprípade po druhý raz. Obžalovaný má (resp. v čase ukladania trestu mal) v odpise z registra trestov celkovo už 9 záznamov, pričom niektoré zo skôr uložených trestov sú síce už zahladené (tresty uložené v rokoch 1988, 1992, 1996), avšak z uvedeného odpisu je zrejmé, že prvýkrát bol odsúdený už v roku 1988 ako 16-ročný (trestný čin proti majetku), následne bol dvakrát odsúdený za vojenské trestné činy, nasledujú opätovne odsúdenia pre majetkovú trestnú činnosť, zanedbanie povinnej výživy a nakoniec pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky. Z odpisu z registra trestov je možné zároveň vyčítať, že obžalovaný sa v minulosti už dvakrát v prípade uloženia podmienenečného trestu neosvedčil a následne mu bol premenený podmienenečne uložený trest na trest nepodmienečný a vo výkone trestu odňatia slobody už bol celkovo 5 krát.

Ďalej v odvolaní argumentovala tým, že vo vzťahu k týmto skutočnostiam, ako aj s poukazom na pomery páchatela a možnosť jeho nápravy (v úzkej súvislosti s vyššie spomínanými viacnásobnými neosvedčeniami sa odsúdeného), ďalej na spôsob spáchania trestného činu, kde zo zisteného skutkového stavu je zrejmé, že v danom prípade išlo zo strany obžalovaného už od počiatku o vopred naplánované a premyslené spáchanie trestnej činnosti, kde dovoz a uskladnenie tabakovej suroviny sa obžalovaný snažil utajiť a neoznámiť príslušným úradom, keďže ani o jej vyskladnení a ani o následnom ďalšom prevoze neboli kompetentné úrady informované - tovar o celkovom množstve cca 6.480 kg netto (54 kartónov) bol až následne zaistený 29. apríla 2014 v čase o 15.20 h na čerpacej stanici AGIP Budča podľa § 22 ods. 1 zákona NR SR č. 652/2004 Z. z. o orgánoch štátnej správy v colníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov príslušníkmi Kriminálneho úradu finančnej správy pobočka Stred Banská Bystrica, pričom táto tabaková surovina bola v prepravných dokladoch nezákonne deklarovaná ako preprava ochranných pracovných prostriedkov, ktoré na rozdiel od tabakovej suroviny nepodliehajú spotrebnej dani z tabakových výrobkov - od začiatku teda zo strany obžalovaného zjavne nebola vôľa nahlásiť uvedené skutočnosti kompetentným úradom; zároveň s poukazom na celkovú vyčíslenú škodu spôsobenú v neprospech štátneho rozpočtu (takmer 7-násobok sumy dosahujúcej škodu veľkého rozsahu), a tiež k postoju obžalovaného k žalovanej trestnej činnosti, súčasne aj vzhľadom k tomu, že obžalovaný už v minulosti bol viackrát odsúdený pre trestnú činnosť a v danom prípade ide o odsúdenie pre dva trestné činy, spáchané dvoma skutkami, z ktorých jeden je zločinom, mám za to, že uloženie trestu odňatia slobody na spodnej hranici trestnej sadzby v rámci rozpätia až 16 rokov, sa nejaví byť primeraným a spravodlivým. Podľa názoru prokurátorky mal byť obžalovanému s poukazom na všetky uvádzané skutočnosti uložený nepodmienečný súhrnný trest odňatia slobody najmenej vo výmere 8 rokov a 8 mesiacov, ako znel aj jej návrh v rámci jeho záverečnej reči.

Na základe vyššie uvedeného prokurátorka v konečnom návrhu žiadala, aby krajský súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. e) Tr. por. zrušil vo výroku o treste a zároveň, aby podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovanému s poukazom na § 276 ods. 4 Tr. zák. s použitím § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 7, § 42 ods. 1, § 41 ods. 2 Tr. zák. uložil nepodmienečný súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov a 8 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. Čo sa týka ďalších bodov výroku rozsudku o treste, o týchto navrhla rozhodnúť zhodným spôsobom v zmysle znenia napadnutého rozsudku. Pokiaľ ide o odvolanie obžalovaného, toto navrhla ako nedôvodné zamietnuť s poukazom na ust. § 319 Tr. por.

Obžalovaný zahlásené odvolanie odôvodnil vlastnoručným písomným podaním, ktoré bolo doručenému okresnému súdu 31. januára 2020. V odvolaní uviedol, že faktúry boli prekrútené a nezakladajú sa na pravde, od začiatku vyšetrovania spolupracoval s OČTK, pričom na začiatku bol svedok a nakoniec skončil ako obžalovaný. Je pravda, že tabakovú surovinu nakúpil ako aj predal, ale všetko sa odohralo mimo Slovenskej republiky a za nákup aj predaj podal riadne daňové priznanie, ako aj podľa zákona postupoval, čo dokazujú listinné dôkazy, ktoré hneď na začiatku vyšetrovania predložil. Tabakovú surovinu nakúpil ako aj predal ešte keď to zákon umožňoval, kedy nepodliehala tabaková surovina spotrebnej dani. Na Slovensko prišiel kamión poľskej spoločnosti, ako aj obsah kamióna bol v tej dobe už majetkom poľskej firmy. On len zapožičal skladové miesto a keďže bol sklad na jeho meno, tak komunikoval aj s majiteľom skladu. Od začiatku konania sa mu kladie za vinu, čo sa stalo po vyskladnení kamióna. Jeho výpoveďou aj vyšetrovaním bolo dokázané, že s vecou nemal nič spoločné. Ako už uviedol, že za nákup a predaj podal riadne daňové priznanie, ako aj dodržal zákonom stanovené obchodné podmienky, ako platba cez účet, nič OČTK nezatajoval, ani ich neuvádzal do omylu. Peniaze na nákup mal z vlastného zárobku, čo vie preukázať výpisom z účtu, z ktorého peniaze vyberal, až keď obchod dohodol, vložil peniaze firme WORLD TOBACCO, SRL, Via Italia 103, Conegliano Treviso, Taliansko. So spoločnosťou J-V Staving s.r.o. nemá nič spoločné, ani nikdy nemal, ani s nimi neuzatváral

zmluvy, ani s nimi neobchodoval, ani nevie, čím sa táto spoločnosť zaoberá. To, že s nimi mala niečo poľská firma, za to on nemôže. Keď sa z vyšetrovania dozvedel o skutočnostiach, ktoré sa odohrali, došlo mu, že táto firma na neho spravila podvod, on následne prišiel o svoje peniaze, čo je smutné, ani nie je to trestné, aspoň nie z jeho strany.

Ďalej v odvolaní uviedol, že svoj život uviedol na správnu cestu, žije život riadneho občana, je riadne a trvalo zamestnaný a podstúpil sám dobrovoľne opatrenia pre svoju nápravu, ako je protialkoholické liečenie, ale hlavne psychiatria mu pomohla. Dosiaľ nemal a ani nechce mať so zákonom nič, čo by viedlo k trestnej veci alebo priestupku

V konečnom návrhu preto žiadal, aby krajský súd rozsudok okresného súdu zrušil a oslobodil ho. Odvolanie prokurátora navrhol ako nedôvodné zamietnuť.

Spisový materiál bol Krajskému súdu v Trnave (ďalej len krajský súd) riadne predložený na rozhodnutie 30. marca 2020.

Za účelom prejednanía oboch odvolaní nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia na 27. októbra 2020, ktorý termín bol z dôvodu protipandemických opatrení zrušený a bol určený nový termín na 24. novembra 2020, z ktorého sa obžalovaný ospravedlnil pre práceneschopnosť s tým, že krajskému súdu poštou doručil potvrdenie o dočasnej práceneschopnosti. Toto ospravedlnenie obžalovaného bolo nedostatočné, nakoľko neobsahovalo vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že mu jeho zdravotný stav neumožňoval účasť na verejnom zasadnutí, na ktoré bol predvolaný, bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu alebo z dôvodu nebezpečenstva rozšírenia nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby.

Keďže verejné zasadnutie nebolo možné vykonať v neprítomnosti obžalovaného, krajský súd ho odročil na 8. decembra 2020 s tým, že obžalovaný bude na verejné zasadnutie predvedený políciou. Nakoľko sa obžalovaného predviesť nepodarilo, bolo verejné zasadnutie odročené na neurčito s tým, že na obžalovaného bol vydaný príkaz na zatknutie, ktorý bol 16. decembra 2020 zrealizovaný a obžalovaný bol vzatý do väzby podľa § 73 ods. 5 Tr. por. z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) Tr. por. Krajský súd následne vytyčil termín verejného zasadnutia na 11. februára 2021, na ktorý sa dostavil prokurátor a ustanovená obhajkyňa obžalovaného. Výsluch obžalovaného bol v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 vykonaný z ÚVV a ÚVTOS Leopoldov prostredníctvom video-konferenčného zariadenia podľa § 61b Tr. por. Obhajoba voči tomuto postupu neuplatnila žiadne výhrady. Obžalovaný žiadal verejné zasadnutie odročiť z dôvodu neprítomnosti ním zvoleného obhajcu Mgr. Ing. Ronaldu Kočiščáka. Senát krajského súdu žiadosti obžalovaného nevyhovel, nakoľko za včasnosť zvolenia si obhajcu podľa ust. § 36 ods. 4 Tr. por. zodpovedá obžalovaný s tým, že zvolenie si obhajcu nie je dôvodom na zmenu termínu už nariadeného úkonu trestného konania. Poškodený sa napriek riadnemu upovedomeniu nedostavil, preto bolo verejné zasadnutie vykonané v jeho neprítomnosti.

Po prednesení správy o stave veci obžalovaný doplnil svoje odvolanie v tom smere, že od začiatku konania nebolo skúmané, komu patrí tovar, hoci on policajtom vravel, že poľský majiteľ si objednal aj kamión, aj tovar, aj prepravu z Talianska a tovar, ktorý objednaným kamiómom prišiel na Slovensko, bol jeho /Poliakov/ tovar, nie obžalovaného. Obžalovaný namietal, že počas celého konania nebol vypočutý kamionista, ani Poliakov, s ktorým obchodoval. V rámci návrhov na doplnenie dokazovania preto žiadal tieto osoby vypočuť, aby potvrdili, komu tovar skutočne patril. Ich mená uviesť nevedel, nakoľko je vo väzbe a nemá pri sebe potrebné listiny ohľadom tejto veci. Krajský súd návrhy obžalovaného na doplnenie dokazovania zamietol ako nadbytočné, nakoľko vykonaným dokazovaním bola vina obžalovaného bezpečne preukázaná.

Pokiaľ ide o konečné návrhy, prokurátor žiadal svojmu odvolaniu vyhovieť a rozhodnúť v zmysle písomne podaného odvolania. Pokiaľ ide o odvolanie obžalovaného, toto navrhol ako nedôvodné zamietnuť. Obhajkyňa obžalovaného sa pridržala písomne podaného odvolania svojho klienta a žiadala napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu, aby vo veci znovu konal a rozhodol. Odvolanie prokurátora navrhla ako nedôvodné zamietnuť. Obžalovaný uviedol, že trvá na všetkých svojich odvolacích námietkach, chce preukázať, komu patril tovar, no nebolo mu to umožnené, preto žiadal, aby krajský súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vec vrátil okresnému súdu, aby v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Pokiaľ ide o žiadosť obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu, ktorú podal na krajskom súde 15. januára 2021, krajský súd za účelom jej prejednanía určil termín neverejného zasadnutia na 4. februára 2021. Avšak podľa oznámenia ÚVV a ÚVTOS Leopoldov bol obžalovaný v povinnej karanténe až do 8. februára 2021, z ktorého dôvodu nebolo možné zabezpečiť jeho účasť na úkone, preto krajský súd daný termín zrušil s tým, že o žiadosti rozhodne na verejnom zasadnutí konanom 11. februára 2021. Keďže na tomto verejnom zasadnutí bolo odvolanie obžalovaného zamietnuté a bol mu nariadený výkon trestu

odňatia slobody, čím bola jeho trestná vec právoplatne skončená, potreba rozhodnúť o predmetnej žiadosti bez ďalšieho pominula.

Podľa § 315 Tr. por. o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1 Tr. por. odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 ods. 3 Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podali oprávnené osoby - prokurátor a obžalovaný, proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohli a urobili tak v zákonom stanovenej lehote, preskúmal postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, by krajský súd prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania, avšak také chyby nezistil.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu krajský súd zistil, že obe odvolania sú nedôvodné.

Pokiaľ ide o konanie, ktoré predchádzalo napadnutým výrokom, obžalovaný v odvolaní konkrétne procesné pochybenia nevytýkal a krajský súd vlastným prieskumom nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Pokiaľ ide o napadnutý výrok o vine, krajský súd v prvom rade konštatuje, že okresný súd vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie. Vykonané dôkazy následne v súlade s ust. § 2 ods. 12 Tr. por. vyhodnotil individuálne, ako aj v ich súhrne a dospel k správne záveru o vine obžalovaného. V odôvodnení napadnutého rozsudku v zmysle § 168 ods. 1 Tr. por. uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a rozviedol právne úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, ako sa okresný súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona.

Krajský súd pripomína, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, preto je nadbytočné, aby krajský súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery okresného súdu. Tiež platí, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument odvolateľa, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutia o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov napadnutého rozsudku, ktorý sa preskúmava v odvolacom konaní.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, v podstate všetky smerujú do viny. Okrem skutkových zistení ustálených okresným súdom obžalovaný namieta spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov okresným súdom a polemizuje s odôvodnením napadnutého rozsudku. Z obsahu odvolania je zrejmé, že obžalovaný presadzuje vlastnú verziu skutkového stavu veci založenú na inom, pre neho priaznivejšom hodnotení vykonaných dôkazov. Z takéhoto hodnotenia následne vyvodzuje závery o nesprávnom právnom posúdení skutku.

Pokiaľ ide o hodnotenie dôkazov, krajský súd uvádza, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Inak povedané, Trestný poriadok neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie viny obžalovaného. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho

vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. V súvislosti s hodnotením dôkazov platí aj druhé pravidlo, podľa ktorého ak okresný súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, krajský súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že by sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom.

V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (porovnaj R 53/1992).

Krajský súd tiež opakovane vo svojich rozhodnutiach prízvukuje, že právo na spravodlivý proces neznamena právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, lebo proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 odsek 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.08.2015, sp. zn. 4Tdo/36/2015).

V konkrétnostiach posudzovaného prípadu krajský súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozsudku predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok. Okresný súd v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol o vine obžalovaného a jasne a zrozumiteľne odôvodnil svoje skutkové zistenia a závery. Zároveň sa okresný súd veľmi precízne vyrovnal aj s obhajobou obžalovaného, kde mu dal okrem iného jasnú odpoveď na jeho kľúčové obhajobné námietky, v rámci ktorých tvrdil, že mu tabaková surovina po 1. marci 2014 už nepatrila a tiež, že nemal žiadnu vedomosť o tom, že tabaková surovina podlieha spotrebnej dani.

S poukazom na vyššie uvedené krajský súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je presvedčivé, vychádza zo skutkového stavu, ako bol zistený na hlavnom pojednávaní a krajský súd proti nemu nemá žiadne výhrady, preto si príslušnú časť odôvodnenia v plnej miere osvojuje a v podrobnostiach na ňu poukazuje bez potreby vecne správne argumenty opakovať.

Na doplnenie argumentácie okresného súdu krajský súd uvádza, že tvrdeniu obžalovaného, že nemal vedomosť o tom, že tabaková surovina podlieha spotrebnej dani, nebolo možné uveriť aj z dôvodu, že novela zákona NR SR č. 106/2004 Z. z. o spotrebnej dani z tabakových výrobkov, ktorá v ust. § 19a zaviedla daňovú povinnosť aj na tabakovú surovinu, bola uverejnená v Zbierke zákonov 20. novembra 2013 v čiastke 92 pod číslom 381/2013. Táto novela bola účinná od 1. januára 2014 s výnimkou vybraných bodov, ktoré nadobudli účinnosť neskôr. Medzi ustanoveniami s neskoršou účinnosťou bol aj bod 16 novely, ktorým bolo do zákona o spotrebnej dani z tabakových výrobkov vložené spomínané znenie ust. § 19a. Znenie tohto ustanovenia sa tak stalo súčasťou slovenského právneho poriadku oveľa skôr, ako 1. marca 2014 nadobudlo účinnosť.

Navyše je potrebné poukázať na ust. § 44n zákona NR SR č. 106/2004 Z. z. o spotrebnej dani z tabakových výrobkov upravujúce prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 1. marca 2014. Podľa ods. 1 cit. ust., potvrdenie o zaradení do evidencie obchodníkov s tabakovou surovinou podľa § 19a predpisu účinného do 28. februára 2014 zaniká k 1. marcu 2014. Podľa ods. 2 cit. ust., osoba, ktorá chce od 1. marca 2014 na daňovom území v rámci podnikania obchodovať s tabakovou surovinou, musí do 31. januára 2014 požiadať colný úrad o vydanie povolenia na obchodovanie s tabakovou surovinou. Žiadosť o vydanie povolenia na obchodovanie s tabakovou surovinou musí obsahovať údaje a prílohu podľa § 19a ods. 9 a 10 predpisu účinného od 1. marca 2014. Podľa ods. 3 cit. zák., obchodník s tabakovou surovinou podľa § 19a predpisu účinného do 28. februára 2014, je povinný do 15. marca 2014 oznámiť colnému úradu stav zásob tabakovej suroviny na sklade k 1. marcu 2014.

Inak povedané, zákon o spotrebnej dani z tabakových výrobkov účinný do 28. februára 2014 umožňoval obchodovať s tabakovou surovinou len osobám, ktoré požiadali colný úrad o zaradenie do evidencie obchodníkov s tabakovou surovinou, čo však nebol prípad obžalovaného.

Z vyššie uvedených ust. zákona a časových súvislostí je zrejme, že v čase, kedy obžalovaný dojednával obchod s neznámou osobou poľskej národnosti (podľa jeho vyjadrenia začiatkom roku 2014) už bolo ust. § 19a súčasťou zákona o spotrebnej dani z tabakových výrobkov, preto ak by sa bol obžalovaný vo februári 2014 skutočne informoval na tabakovú surovinu na Colnom úrade v Nitre, ako to tvrdí, je vylúčené, aby ho colníci neupozornili na fakt, že obchodovanie s touto komoditou si vyžaduje registráciu v evidencii obchodníkov s tabakovou surovinou, že na obchodovanie s ňou sa od 1. marca 2014 bude vyžadovať povolenie colného úradu a že tabaková surovina od 1. marca 2014 bude podliehať spotrebnej dani.

V tejto súvislosti je zaujímavé poukázať na dôvodovú správu k bodu 16 novely zákona č. 381/2013 Z. z., v ktorej sa uvádza, že v rámci boja proti daňovým únikom ako i z dôvodu, že sa spotreba presúva zo zdanených cigariet k nezdanenej tabakovej surovine (tabakovým listom), sa navrhuje zaviesť komplexnú úpravu sledovania obehu tabakovej suroviny a jej zdaňovania, ak sa táto použije na konečnú spotrebu. Na základe uvedeného bude dôkladne monitorovaný správcom dane aj tok tabakovej suroviny z iných členských štátov alebo tretích štátov na daňové územie vrátane kontroly jej obehu v rámci daňového územia. Súčasne sa ustanovuje vznik daňovej povinnosti ako i platiteľ dane v prípade konečnej spotreby tabakovej suroviny a tiež sa ustanovenie legislatívno-technicky upravuje so zreteľom na navrhované zmeny týkajúce sa obchodovania s tabakovou surovinou.

Spomínaná novela si tak dala za cieľ zabrániť práve takým daňovým únikom, akého sa v tomto prípade dopustil obžalovaný.

Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutku, z odôvodnenia napadnutého rozsudku je ďalej zrejme, akými právnymi úvahami sa spravoval okresný súd, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona. Skutok ustálený v skutkovej vete výroku o vine napadnutého rozsudku správne právne kvalifikoval ako zločin skrátenia dane a poistného podľa § 276 ods. 1, ods. 4 Tr. zák., keďže obžalovaný skrátil daň vo veľkom rozsahu s poukazom na § 125 ods. 1 Tr. zák. Aj právny záver o tom, že obžalovaný konal v priamom úmysle je správny, lebo obžalovaný chcel spôsobom uvedeným v Tr. zák. porušiť alebo ohroziť záujem ním chránený.

Z prezentovaných dôvodov považoval krajský súd odvolanie obžalovaného vo vzťahu k výroku o vine za nedôvodné.

Pokiaľ ide o výrok o treste, obžalovaný mu konkrétne pochybenia nevytýkal. Naproti tomu prokurátor tento výrok napadol odvolaním v neprospech obžalovaného z dôvodov, ktoré sú podrobne rozvedené vyššie v texte uznesenia.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu postupuje každý súd v zmysle zásad a kritérií rozhodných pre ukládanie trestov uvedených v ust. § 34 odsek 1, odsek 3 Trestného zákona, podľa ktorých trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Trest je aj jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatela a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatelmi.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatelov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a

spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcija medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatela trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatela a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

Pri ukladaní trestu musí súd obligatórne prihliadnuť podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností. Zároveň pri určovaní druhu a výmery trestu

musí súd v súlade s ust. § 34 ods. 4 Tr. zák. prihliadnuť na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy.

Majúc na zreteli vyššie uvedený účel trestu a jednotlivé hľadiská pre jeho ukladanie upravené v ust. § 34 ods. 4 Tr. zák., dospel krajský súd k záveru, že okresný súd ohľadom výroku o treste vykonal dostatočné dokazovanie, správne vyhodnotil osobu obžalovaného a ďalšie skutočnosti potrebné pre uloženie trestu. Svoje zistenia a závery následne dostatočným a zrozumiteľným spôsobom rozviedol v napadnutom rozsudku.

Okresný súd dospel k správne právne záveru, že obžalovanému je potrebné ukladať súhrnný trest podľa § 42 ods. 1 Tr. zák., keďže sa súdnej trestnej činnosti dopustil skôr, ako bol 2. júna 2016 vyhlásený odsudzujúci rozsudok vo veci Okresného súdu Lučenec sp. zn. 2T/74/2016, právoplatný a vykonateľný 2. júna 2016, ktorým bol odsúdený za skutok spáchaný 3. júla 2006. Cit. rozsudkom bol obžalovaný odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiace, ktorého výkon mu bol podmienienečne odložený na skúšobnú dobu, v ktorej sa neosvedčil a preto mu bol nariadený výkon trestu. Tento nepodmienečný trest vykonal 19. júna 2017.

Pokiaľ ide o druh trestu, obžalovanému musel byť podľa ust. § 34 ods. 6 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody, lebo bol odsúdený za trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti prevyšuje päť rokov. Vzhľadom na samotnú výmeru trestu, ale aj vzhľadom na fakt, že sa trest ukladal ako súhrnný, pričom v zmysle ust. § 42 ods. 2 Tr. zák. súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozhodnutím, bol správne obžalovanému uložený nepodmienečný trest odňatia slobody.

Pokiaľ ide o pomer a mieru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností u obžalovaného, okresný súd podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. tieto správne preskúmal a dospel k správne záveru, že u obžalovaného nie sú dané žiadne poľahčujúce, ale ani priťažujúce okolnosti.

Pokiaľ prokurátor v odvolaní namietal nepriznanie priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Tr. zák., že už bol v minulosti odsúdený, túto námietku vyhodnotil krajský súd ako nedôvodnú. Stotožnil sa totiž s postupom okresného súdu, ktorý využil zákonnú možnosť a neprihliadol na predchádzajúce odsúdenia obžalovaného s poukazom na ich povahu a odstup času, ktorý ich delil od spáchania aktuálne súdeného skutku.

Keďže obžalovaný spáchal vo viacčinnom súbehu prečin a zločin, správne okresný súd aplikoval aj ust. § 41 ods. 2 Tr. zák. Podľa názoru krajského súdu postupoval okresný súd správne aj vtedy, ak v upravenej trestnej sadzbe trestu odňatia slobody v rozpätí od 7 rokov do 16 rokov obžalovanému za spáchané trestné činy uložil súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody na samej dolnej hranici, t. j. vo výmere 7 rokov. Takto uložený trest považuje aj krajský súd za trest primeraný a spravodlivý, ktorý zodpovedá potrebám generálnej, ako aj individuálnej prevencie a bude dostatočným prostriedkom na dosiahnutie účelu trestu tak, ako ho má na mysli Trestný zákon. Zároveň takýto trest dostatočne vyjadri aj morálne odsúdenie obžalovaného.

Pokiaľ prokurátor v odvolaní namietal uložený trest ako neprimerane mierny, túto námietku vyhodnotil krajský súd ako nedôvodnú.

Trest ako taký je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatel'a a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t. j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Neprimerane prísne (ale, samozrejme, i neprimerane mierne) tresty pôsobia škodlivo na páchatel'a i spoločnosť. U verejnosti môžu neprimerané tresty vyvolať súcit s páchatel'om či ohroziť jej dôveru v spravodlivé rozhodovanie súdu, či jej dôveru v súdnu moc ako celok. U páchatel'a neprimerane prísne tresty vedú k zatrpknutosti, pretože takéto tresty páchatel' oprávnené nemôže považovať za spravodlivé. Páchatel' je súdom odsudzovaný za nespravodlivosť (bezprávie), ktorú trestným činom spáchal, a preto má právo očakávať spravodlivosť zo strany súdu. Primeranosť trestu je zároveň nevyhnutým predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatel'a je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatel'a pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu je tak možné považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného.

V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a intenzita trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu.

Argumenty prokurátora uvedené v odvolaní sú vo svojej podstate odôvodnené, no opomínajú dôležitú skutočnosť, na ktorú v záujme individualizácie trestu správne okresný súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadol, hoci v odôvodnení napadnutého rozsudku to okomentoval len stroho. Touto skutočnosťou je dĺžka trestného konania. Faktom totiž je, že od spáchania súdeného skutku ku dňu rozhodnutia krajského súdu uplynulo bez pár dní 7 rokov a trestné stíhanie trvalo skoro 5 rokov. Pritom táto trestná vec nebola právne ani fakticky zložitá a jej plynulému prejednaniu nebránilo ani správanie sa obžalovaného (s výnimkou pár mesiacov v rámci odvolacieho konania, kedy sa začal konaniu vyhýbať - pozn. súdu). Takúto dĺžku konania nie je možné v žiadnom prípade považovať za primeranú a práve ona odôvodňovala uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody na samej dolnej hranici zákonného rozpätia.

Čo sa týka spôsobu výkonu uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody, okresný súd správne obžalovaného zaradil podľa ust. § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, keďže obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu skutočne bol vo výkone trestu odňatia slobody za úmyselný trestný čin.

Rovnako správne postupoval okresný súd, keď obžalovanému uložil podľa § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 6 Tr. zák. trest zákazu činnosti vykonávať podnikateľskú činnosť, zastávať funkcie v orgánoch obchodných spoločností, výrobných spoločností a družstiev a akúkoľvek inú činnosť spojenú s hmotnou zodpovednosťou vo výmere 6 (šesť) rokov, teda nad hornú polovicu zákonného rozpätia od 1 do 10 rokov, nakoľko sa trestnej činnosti dopustil v súvislosti s podnikaním.

Stavu vecí a zákonu zodpovedá aj výrok, ktorým okresný súd postupom podľa § 289 ods. 2, ods. 3 Tr. por. vyhradil rozhodnutie o zhabaní tabakovej suroviny o hmotnosti 6480 kg verejnému zasadnutiu. V tomto smere krajský súd poukazuje na príslušnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktorú si v celom rozsahu osvojuje bez nutnosti ju opakovať.

Na základe prezentovaných úvah a právnych názorov krajský súd konštatuje, že v predmetnej trestnej veci nezistil žiadne zákonné dôvody na zrušenie či prípadnú zmenu napadnutého rozsudku, preto na verejnom zasadnutí obe odvolania postupom podľa § 319 Tr. por. zamietol ako nedôvodné

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.